

Скорик: Як ваше здоровлячко?

Юля: Гаразд, дякую за пам'ять! Тільки трошка пригноблена.

Скорик: Те саме зі мною. (по хвили): Що тепер робите?

Юля: (підносячи якусь вишивку, що стояла на столику.) Се для братчика. [Примилюєть ся]. А чи не схотіли би і ви, щоб я вам що вишила?

Скорик: Ні — себ то — так — хотів би. [Присуває своє крісло до Юлі]. Чи ходили на прохід сьогодні?

Юля: Ходила у місто по закупки.

Скорик: Мило мені се почути. А яка ціна на баралолі?

Юля: Не знаю — не питала.

Скорик: Чи є вже молодий горошок?

Юля: Ні, ще завчасно.

Скорик: (мовчить, немов придумуючи нове питане; по хвилі присуваєсь ближше, питаючим зором споглядає на Юлю, нарешті відзиваєть ся:) Здаєть ся, я прийшов за скоро.